

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 22. februar 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2010-792-1163
Dok.: RAJ41317

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 414 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 4. januar 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

Brian Mikkelsen /

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 414 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Sidder børn varetægtsfængslet uden samvær med andre børn, er de vel de facto at betragte som isolerede? Er det i så fald et brud på menneskerettighederne, da isolation er en form for tortur?”

Svar:

I bekendtgørelse nr. 390 af 17. maj 2001 om behandlingen af 15-17-årige, der anbringes i Kriminalforsorgens institutioner, er der fastsat regler, som skal sikre, at unge beskyttes mod uheldig påvirkning fra voksne. Samtidig skal reglerne sikre, at unge varetægtsarrestanter i videst muligt omfang får fællesskab med andre.

En 15-17-årig varetægtsarrestant, der ikke kan anbringes i varetægtsurrogat, anbringes som udgangspunkt i arresthus i nærheden af det sted, hvor den pågældende har sin bopæl eller anden personlig tilknytning, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 1.

Det skal i den enkelte sag ud fra de foreliggende oplysninger, herunder institutionens aktuelle belægssammensætning og mulighederne for at iværksætte særlige behandlingsprogrammer, overvejes, om placering i stedet skal ske i et andet arresthus, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2.

En institution i Kriminalforsorgens regi, der modtager en 15-17-årig varetægtsarrestant, skal med udgangspunkt i den unges motivation og samlede forudsætninger snarest muligt søge at etablere et særligt behandlingsprogram, f.eks. i form af undervisnings- eller aktiveringstilbud for den pågældende, jf. bekendtgørelsens § 13, stk. 1.

For at sikre, at de unge ikke afsoner uden fællesskab med andre, skal institutionens personale løbende overveje, om der er indsatte, som den 15-17-årige kan have fællesskab med, jf. bekendtgørelsens § 2, stk. 3. De enkelte unge kan tillades fællesskab med indsatte over 17 år uden personalets tilstedeværelse, hvis det er i overensstemmelse med den unges tarv, og der efter en konkret vurdering ikke antages at foreligge risiko for, at den unge udsættes for uheldig påvirkning, jf. bekendtgørelsens § 2, stk. 5.

Hvis der ikke er mulighed for at tillade den 15-17-årige fællesskab, skal sagen forelægges for institutionens leder, som skal overveje muligheden for at overføre den unge til en institution, hvor der er mulighed for fællesskab. Hvis der ikke er mulighed for en sådan overførsel, skal sagen forelægges for Direktoratet for Kriminalforsorgen, jf. bekendtgørelsens § 3.

Unge varetægtsfængslede fra Københavnsområdet placeres på en afdeling i Vestre Fængsel, hvor de er skærmet i forhold til de øvrige indsatte, og hvor de har egen gårdtur og eget fællesskab. Der er tilknyttet en pædagogisk assistent samt særlig socialrådgiver- og lærerbistand til afdelingen, og de unge har adgang til en gymnastiksal og et opholdsrum, hvor man samler dem hver dag.

Med hensyn til unge under 18 år i resten af landet har Kriminalforsorgen overvejet muligheden for at udpege enkelte arresthuse som særlige "unge-arresthuse" med henblik på at målrette tilbud til de unge og mindske risikoen for, at de unge reelt bliver afsondret under varetægtsopholdet. Dette er man dog afstået fra, fordi andelen af unge under 18 år i resten af landet er meget begrænset. Med en samling af disse få unge i enkelte arresthuse vil de unge risikere at blive placeret langt væk fra deres familie og andre nærtstående personer.

De unge søges således anbragt på en sådan måde i Kriminalforsorgens institutioner, at man bedst muligt tilgodeser deres tarv. Kriminalforsorgen er derudover løbende opmærksom på mulighederne for at styrke den særlige indsats over for de unge, som anbringes i fængsler og arresthuse.

Efter Justitsministeriets opfattelse anbringes unge ikke i Kriminalforsorgens institutioner på en sådan måde, at det udgør tortur, eller at der sker brud på menneskerettighederne.